

— Не сѣщашъ ли се, мамо? та... та това сж синоветъ на дѣда Ивана... Той е тука вече; той дойде! — каза баща ми почти плачешъ. Плачеше и майка ми.

— Господи!... Ти ни чу! — съ треперящъ старчески гласъ прошепна настрадалата се жена, присви немощни нозе, падна на колѣне и наведе глава, кръстейки се съ плачъ.

Следъ два дни тя почина почти неусѣтно.

Его, господа, това ми е най-красивиятъ споменъ отъ детинството. Та дузина бойци, които еднически стигнаха до долината на Мѣста, сж въ редоветъ, които прочетохме сега. Това бѣха гвардейски драгуни отъ отряда на на генерала Веляминова.

